

This one of the most famous quotes from Rav Kook:

הצדיקים הטהורים אינם קובלים על הרשעה אלא מוסיפים צדק, אינם קובלים על הכפירה אלא מוסיפים אמונה, אינם קובלים על הבערות אלא מוסיפים חכמה.

The pure righteous people do not complain about evil but rather they add justice, they do not complain about heresy but rather they add faith, they do not complain about ignorance but rather they add wisdom.

Arpelei Tohar, page 39

What does this teach us about Rav Kook's view of the world?

How did he want us to change the world for the better?

Why is this so difficult to actually do?

Rav Kook had a tremendous understanding of the individual human nature as well as the nature of the entire generation as can be seen in this next passage.

האפי הקבוע והמתנודד

ישנם אנשים אשר עשה אלהים אותם ישר, שתכונתם שוקטה, וההדרכה הישרה והמנוחה הפנימית היא גורלם הקבוע להם. אמנם אם יתיגעו בתורה במוסר ובחכמה יעלו במעלות גדולות, אבל בכל אופן הנם אנשי יושר טובים והגונים. גורלם של אלה הוא להיות עסוקים במקצעות המעשים בפועל או בחכמות המעשיות. הצד המוסרי שלהם עומד הוא על עצמו, על עמדו ומנוחתו, יוכל להיות שלא יעלה למעלה רוממה, אבל גם לא ישפל למדרגה שפלה. אבל סוג שני נמצא שאין בהם מנוחה, עומדים הם תמיד בשיקול, להיות עולים עד לרום שמים, או גם לרדת למעמקי תהומות. אלה צריכים הם לתקן את אישיותם הרוחנית מדי יום ביומו. אלה כשיסגלו לעצמם את אותה הדרך שהם צריכים לה, יעלו מעלה מעלה, אבל אם יעזבו אותה, עלולים הם לרדת מטה מטה. אלה הם שהם צריכים להיות עסוקים תמיד בתורה ועבודה, במוסר וברגשי קודש, וחלילה להם לפרש לדרך ארץ, ולחכמות מעשיות. במהלך הדורות בכלל נמצא לפעמים דורות כאלה, שתכונתם הכללית היא מסוג הראשון, שהם בעלי מנוחה, בעלי אופי קבוע, וחינוכם ראוי להיות דומה לאלה היחידים בעלי האופי הקבוע. וישנם גם כן דורות בעלי אופי מתנודד, שפרנסתם הרוחנית צריכה להיות מתמדת בהשפעה תדירית. ולפעמים אנו מוצאים, שבאיזה חלק מיוחד יהיה לאיש או לדור פנים של מנוחה, ובחלק אחר פנים של תנועה. וצריכים המנהיגים, הדואגים לטובת הכלל, לשום אל לב, איך לחנך את הדור ביחש לכל חלק וחלק בפני עצמו.

The Set and the Volatile Nature

God has made some people straight, and they are naturally tranquil, their lot is the straight path and inner tranquility. If they strive in Torah, ethics and wisdom they will achieve great heights, but they are still generally good and honest people. Their portion is to be involved in the practical pursuits or wisdoms. Their ethical character stands by itself, it is possible that they will not reach lofty heights but they will also not fall to great depths. However there is another type who have no serenity they remain constantly in the balance between ascending to the heavens or to descend into the deepest depths. They have to correct their spiritual character each and every day. Those who will find their correct path will go up and up, but if they leave it they may fall down and down. They have to be constantly involved in Torah and service, ethics and spirituality, and never turn to everyday pursuits and to practical wisdom.

Throughout the generations there were generations that were of the former type, tranquil with a set nature, and their education should be like the individuals who have a set nature. But there are also generations who have a volatile nature whose spiritual pursuits have to be constant. And sometimes we find a person or a generation who has calm elements and dynamic elements. The leaders, who care for the good of all, need to recognize how to educate the generation in relation to each section by itself.

Orot HaKodesh, Volume III, 88

1. What does Judaism think about pleasure?
2. What is the difference between pleasure and Hedonism?

Joy and a positive attitude to the world must include a connection to God and the appreciation of the physical world.

Pleasure is an essential part of our recognition of the Divine in this world.

Consider the following two sources.

אמר רבי עקיבא אסור לאדם שיטעום כלום קודם שיברך

Rabbi Akiva said that one cannot even taste food without making a blessing.

Berachot 35a

מטעמת אינה טעונה ברכה

If one tastes food it does not require a blessing.

Berachot 14a

These two sources are both from the same tractate of the Talmud (Berachot) yet there appears to be a contradiction between them.

1. Are we supposed to make a blessing over tasting food?
2. How can we explain the discrepancy between these two sources?

א. כיצד מברכין כו' מנא ה"מ דת"ר קודש הלולים לר', מלמד שטעונין ברכה לפנייהם ולאחריהם, מכאן אר"ע אסור לאדם שיטעום כלום קודם שיברך. הקודש מורה שיהי' האדם מבקש ההנאה האנושית-הרוחנית גם בכל הדברים הגשמיים, ע"כ ראוי שיותר יתענג על הידיעה במעשה ד', ביצירת כל דבר שהוא נהנה ממנו לרומם את נפשו האנושית, ממה שיתענג על ההנאה החושית. וראוי שתהי' ההשקפה הרוחנית תודרת על חסדי ד' וחכמתו בעצם היצירה זולת מה שהדבר נוגע לו, וזוהי ברכה שלפניה. וברכה שלאחריה, ההכרה בחסד כמה שנוגע לנפשו ועמידתו וקיומו ע"י מוצא פי ד'. ובכלל היא הכרת טובה מפני ההנאה והעונג זולת הקיום והתועלת הנמשך מזה, שהוא כולל ג"כ ההכרה של הטובה של ההנאה הרוחנית מההשכלה אל חכמת היצירה, לדעת כפי כחו את מעשה ד' כי נורא הוא ונעשה בחכמה ורב חסד, וההכרה של טובת הקיום הנמשך מהמזון אל האדם. ע"כ אסור לאדם שיטעום כלום קודם שיברך. כי גם הנאת הטעימה, העונג המשותף אל הקיום, ראוי לברך עליו, אם כי ראוי תמיד להכיר את ההנאה כמצורפת אל התכלית של הקיום. ונראה דאע"ג דמטעמת א"צ ברכה¹, היינו בשאין הכונה כ"א לדעת הטעם ולא ליהנות, שהרי י"א דגם כבולע ג"כ דינא הכי. אבל הטעם כדי להנות ראוי שיברך על ההנאה לבדה, שעל זאת ההכרה נוסדה ברכה שלפניה. ודייק מזה ר"ע אסור לאדם שיטעום כלום קודם שיברך.

Sanctity means that one should seek human, spiritual pleasure in all things physical; therefore it is more appropriate that one should enjoy recognizing the Divine in the works of God, who created all to give pleasure to elevate the human soul, than simply

enjoying the physical. It is befitting that the spiritual outlook should encompass the Divine kindness and wisdom in all of reality and this is the blessing before the food. The blessing after food is due to the recognition of God's sustaining him physically and spiritually.

Being thankful for the good that comes from pleasure, apart from the functional and practical good [of the food], is to know the works of God that are awesome and full of wisdom and kindness, and this is to understand the functional gain of the food. Therefore it is forbidden for one to taste food without making a blessing, as the pleasure of tasting the food should be blessed, to recognize the pleasure that comes together with the practical and functional gain.

Even though tasting does not require a blessing, that is in the case when he wants to taste but not to enjoy. But one who tastes in order to derive pleasure needs to make a blessing for the enjoyment itself.

Ein Ayah - Berachot, Chapter 6, Note 1

Rav Kook is well known for his writings about Zionism.

But is Zionism not over now that we live in the post-Zionist era?

What role is there for the modern Zionist now that we have the State of Israel?

וְהָלְכוּ עַמִּים רַבִּים וְאָמְרוּ לָכֵן וְנַעֲלֶה
אֶל-הַר-יְהוָה אֱלֹהֵי יַעֲקֹב וְיִזְרְנוּ מִדַּרְכָּיו וְנִלְכֶה
בְּאַרְצוֹתָיו כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תּוֹרָה וְדִבְרֵי-יְהוָה מִירוּשָׁלַם:

Many nations will go and say "Let us go and ascend to the mountain of God to the house of the God of Ya'akov and he will teach us from His ways and we will follow Him - " because the Torah will come out from Zion and the word of God from Jerusalem.

Yeshayahu 2:3

The prophet speaks here about the centrality and world importance of the city of Jerusalem in the coming Messianic era.

The prophet calls the city by two names, Zion and Jerusalem.

1. Is there a difference between these two names?
2. What is the significance of each name?

Rav Kook points out that Zion and Jerusalem refer to two different aspects of the city and of the entire country.

If Herzl's plan is Zionism then what is Jerusalem?

הכל יודעים שיש במציאות "דגל ציון". הוא מאחד חלק ידוע של אחינו, על היסוד של עניינינו הישראליים-העולמיים בארץ ישראל. נמצאים אמנם רבים, רבים מאד אשר לא נכנסו בהתאגדות ההסתדרות של אותם שנושאים את "דגל ציון", ורבים מרגישים בעצמם לאי-אפשרות לפנייהם להכנס בתוך ההסתדרות. אין אנו מדברים עד כמה הדבר הוא צודק, או בלתי-צודק, אבל בפועל הלא המצב הוא ככה.

אבל הלא דבר שאי אפשר הוא שהחלק היותר גדול, היותר לבבי ויותר תמים מישראל, שהם הרוב של העולם הכשר הישראלי, יהיה נשאר עומד ממרחק אצל המאורעות הנפלאות של הזמן הנוכחי, ולא ירים את ידו לטובת הבנין הקדוש של אומתנו על אדמת קדשה, בשביל אותם העכובים הנקראים בשם הפרעות.

לזאת מרימים אנחנו, לפני כל העולם הכשר הישראלי, את דגל "ירושלים" שיסדרו תחתיו כל כשרי ישראל לכונן את העבודה של בנינו בארץ ישראל, ע"פ אמתתו של הרוח הישראלי הכשר. בגאון ובאומץ נשא את דגלנו הכשר הישראלי את דגל ירושלים.

"ציון" ו"ירושלים", הן זו אצל זו, מאז מראשית תולדותנו התבלט שם ציון אצל ההבטאה של מלכותנו, כחנו העולמי, שהוא הנהו גם כן ודאי קדוש מצד עצמו, והוא משמש את כל המטרות הקדושות של עמנו, שהוא הוה ויהיה לעד ממלכת הכהנים וגוי הקדוש של העולם כולו.

אמנם "ירושלים" מבטאת כהבלטתה את המטרה של קדושתנו מצד עצמה בתור המגמה היותר גבוהה באידיאליותה של הויתנו הישראלית, בעד עצמנו ובעד האנושיות כולה, המקום של בית המקדש, בית תפלה העתיד של כל העמים, המקום שבו ישבו הסנהדרין הגדולה אשר ממנה יצאה ותצא תורה לכל ישראל, זה מציין השם "ירושלים".

We all know that there is a movement, the flag of Zion, that rallies around it a portion of our people concerned with the Land of Israel. However, many of us did not join them, and many feel that they are incapable of joining them. I am not arguing whether they are right or not, but this is the reality.

But it is inconceivable that a large proportion of the nation, and specifically those who are more religious, should remain aloof from the wonders that are occurring during our time, and should not come to help the holy building of our nation in the Holy Land, due to external concerns that prevent them from doing so.

Therefore we are now raising the banner, the banner of "Jerusalem" that all religious Jews should come and join to gird themselves to build the Land of Israel according to the pure spirit of Israel.

"Zion" and "Jerusalem" together, since the beginning of our history the name Zion has represented the monarchy and our physical strength, that are also holy, and serve all of the holy tasks of our people.

However, Jerusalem represents the holy tasks themselves that are of utmost importance in the ideals of Israel, for ourselves and for all of humanity. The site of the Temple, the house of prayer for all of the nations, the seat of the Sanhedrin from where the Torah disseminates to all of Israel, this is encapsulated in the name Jerusalem.

Ma'amrei HaRe'iyah, page 333

What is the role of the Jewish people among the other nations?

מאימתי קורין את שמע בערבית. משעה שהכהנים נכנסים לאכול בתרומתן

When do we read the Shema in the evening? - When the cohanim go inside to eat their tithes.

Berachot 1:1

1. What is unusual about this piece of Mishnah?
2. Why is this reference point chosen?
3. Why do the Cohanim go inside to eat, inside where?

א. מאימתי קורין את שמע בערבית משעה שהכהנים נכנסים לאכול בתרומתן. ק"ש של ערבית ושל שחרית, מורים על ב' מיני הקריאה בשם ד' המוטלת על ישראל. אנו צריכים לקבל עול מלכות שמים על עצמנו, ולפעול ג"כ בקריאת שם ד' אחד שלנו, שסוף כל סוף יכירו וידעו כל יושבי תבל, כי ד' אלהי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה. והנה בגלות, הדומה לערב, עיקר פעולתנו היא רק בנוגע לעצמנו, כדי לעמוד בפני הגלים העוברים עלינו [בעד] שם ד'. ע"כ בלילה שייך אמונה, מי שלא אמר אמת ואמונה ערבית לא יצא יד"ח¹. כי לעצמינו די לנו האמונה וקבלת אמת מאבותינו, שראו עין בעין אור ד' וכבודו. אמנם בעת הגאולה שתרום קרן ישראל, אז ממילא תבא שעת הפעולה של ק"ש דשחרית, אהבה רבה, שכל העמים יאמרו שאור ישראל יהי לאור עולם. ע"כ אז יתגלו טעמי תורה, ולא יהי עוד אור יקרות וקפאון, אלו טעמי תורה שיקרים בעוה"ז קפויים יהיו לע"ל². כי למען קרב רחוקים ראוי לברר דברי אמת בכירור, ולתרגם הדבר כפי מושגם החיצוני של העמים, ע"כ אמת ויציב שחרית, מתורגמת ארמית. ישראל הם כהני ד' בעולם. מצד עסקם בעניניהם הפנימים בינם לבין עצמם ודבר אין להם אז עם זרים, דומים לכהנים, לא בעת יורו תורה או אפי' בעת יקריבו קרבנות, שאז יש להם יחס עם זרים, שהם עכ"פ עושים עבורם, שלוחי דין או שלוחי דרחמנא³, אבל שלוחים הם. אמנם בעת כניסתם לאכול בתרומה, הם נכנסים לעולם הכהני כולו, ואסור להשתתף עם הזר כלל, כי אין לזר חלק באכילה זו כלל, וטעון הבדלה ממנו. כן זמן ק"ש של ערבית הכללית, גורמת להיות ישראל עם לבדד, כדי להגן על קניניו הקדושים, חיי עולם ששם השם ית' בתוכו, ע"כ יש מושג של יחס, בין קריאת ק"ש של ערבית לשעה שהכהנים נכנסים לאכול בתרומתן.

Reading the Shema in the evening and in the morning are related to two different types of calling God's name that Israel are obliged to do.

We need to accept upon ourselves the yoke of heaven, and in addition to act in order that our recognition of God's unity will eventually be recognised by the entire world. God of Israel is king and His dominion is over all.

In exile, that is similar to night, the major thrust of our work is for ourselves, - that we should survive the waves that wash over us, in the name of God. In the night we need faith, and whoever did not mention faith at night did not fulfill his obligation. For us it is sufficient the faith of our forefathers, that we saw God face to face.

However in the time of the redemption when Israel's lot will be lifted then we will work in the way of the morning Shema, with great love. All the peoples will declare that the light of Israel is an eternal light. Then the reasons for the commandments will be obvious. In order to bring close those who are far away we need to explain clearly the truth. We need to translate for the rest of the world, therefore the morning prayers contain passages that are translated into Aramaic.

Israel are the cohanim of the world. They have certain affairs that they deal with for themselves, and in this there is no part for the other peoples of the world. The cohanim have times when they do not teach Torah, nor offer sacrifices, when they have a connection with others, and act for them. But when they go in to eat tithes, they enter the exclusively cohen world, and they cannot have any connections with outsiders, as the outsider has no part of this food, and he needs to separate.

Thus the time for reading the evening Shema causes Israel to be alone in order to protect her spiritual possessions, the eternal life where the name of God resides. This is the connection between the evening Shema and the cohanim going inside to eat the tithes.

Ein Iyah, Berachot, Chapter 1 note 1

איִאֲפֹשֶׁר לְאָדָם מִיִּשְׂרָאֵל שִׁיְהִיָּה מְסוּר וְנֶאֱמָן לְמַחְשְׁבוֹתָיו הַגִּיּוֹנוֹתָיו,
רְעִיּוֹנוֹתָיו וְדַמְיוֹנוֹתָיו, בְּחוּץ־לְאֶרֶץ, כְּתַכּוֹנַת הַנֶּאֱמָנוֹת הַזֹּאת בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל. הוֹפְעוֹת
הַקֹּדֶשׁ, בְּאִיּוֹ מַדְרֵגָה שֶׁהֵן, נִקְיֹת הֵן בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל לְפִי הָעֵרֶךְ, וּבְחוּץ־לְאֶרֶץ מְעוֹרְבוֹת
הֵן בְּסִיגִים וְקִלְפוֹת מְרֻבִּים.

It is impossible for a Jew to be given over to his own thoughts, ideas and dreams outside of Israel, in the same way as in Israel. The appearance of sanctity, at any level, is pure in the land of Israel, but outside of Israel it is mixed with many other elements.

Orot, Eretz Yisrael 4